

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: E. O.**, nar. „X“, zastoupeného obecnou zmocněnkyní J. O., oba bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/15072/13/4S-ÚSK,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 14. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/15072/13/4S-ÚSK, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Teplice, ze dne 25. 7. 2013, č. j. MPSV-UP/717689/13/AIS-ZDP, **se z r u š u j í p r o v a d y řízení a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se prostřednictvím své manželky v pozici zmocněnkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/15072/13/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Teplice, ze dne 25. 7. 2013, č. j. MPSV-UP/717689/13/AIS-ZDP, jímž mu nebyl přiznán příspěvek na mobilitu s odůvodněním, že žalobce není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování soc. dávek“), ve vztahu k ust. § 9 odst. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).

V obsáhlé žalobě zmocněnkyně žalobce namítla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné pro porušení základních zásad správního řízení a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav z hlediska sociální a zdravotní způsobilosti žalobce. Je přesvědčena, že posudkoví lékaři a potažmo žalovaní se v rámci své činnosti řádně nevypořádali se závěry sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobce dne 23. 4. 2013. Současně

nerespektovali interní předpisy upravující hodnocení základních životních potřeb upravené v metodickém pokynu vrchní ředitelky úseku lékařské posudkové služby ze dne 21. 12. 2011 a taktéž nezhodnotili důsledky zdravotního postižení vyplývající z lékařského nálezu ze dne 2. 5. 2013, takže jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Dle zmocněnkyně žalobce jsou v rozporu závěry ze sociálního šetření se závěry posudkového lékaře, když žalobce nezvládá mobilitu., neboť žalobcův zdravotní stav je velmi špatný, a to díky chronické obstrukční plicní nemoci III. stupně, rozedmě plic, arteriální hypertenzi, nízké hmotnosti, oboustranné artrózy kolenních kloubů a prodělané lymfské borelióze.

Zmocněnkyně žalobce má za to, že posudkoví lékaři a potažmo i žalovaný nevyhodnotili a nesrovnali přijatelně kvalitní a přiměřeně spolehlivé zvládání jednotlivých životních potřeb, když např. u mobility žalobce nezvládá použití facilitátorů a musí využívat opory a dohledu pečující osoby. Žalobce ujde po rovině s oporou o manželku 5 metrů a pak si musí odpočinout, jelikož nemůže vůbec dýchat, do kopce a do schodů chůzi nezvládá, má problém dojít při cestě k lékaři z parkoviště od auta do ordinace, pouze chvíli zvládá stát a jinak celý den polehává a je stále doma, jak vyplývá ze záznamu o sociálním šetření a z lékařské zprávy, kde je uvedeno, že žalobce ujde jen 10 metrů, je nejistý, je velmi hendikepován poruchou sluchu a má třes rukou. Dle závěrů ošetřujícího lékaře a sociální pracovnice, která provedla sociální šetření, je zřejmé, že žalobce není schopen využívat při mobilitě facilitátorů, které by dostatečně kompenzovaly jeho postižení a proto musí využívat pomoci jiné osoby. Dále zmocněnkyně žalobce uvedla, že žalobce není schopen rozpoznat nebo provést či následně zkontrolovat velkou část životních potřeb. Tuto skutečnost posudkoví lékaři nehodnotili, nezdůvodnili, proč se odchyľují od podkladových materiálů a vznesenými námitkami pečující osoby. V rámci odvolacího řízení pak nebyla přezkoumávána kvalita a průkaznost sociálního šetření, a proto bylo na něj třeba pohlížet jako na bezvadné, jinak by jej žalovaný byl povinen provést znovu. Dále zmocněnkyně žalobce podotkla, že posudkoví lékaři nejsou ostatním lékařům nadřizeni a nemají kontrolní pravomoci v rámci přezkumu zdravotnické dokumentace. Jestliže posudkový lékař chce uplatnit svoji pravomoc, a tedy zjistit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pak může využít své oprávnění přizvat si posuzovanou osobu k lékařské prohlídce či si vyžádat nezávislé další posouzení. V rámci odvolacího řízení ovšem tohoto vůbec využito, a proto by měly být respektovány závěry doložené lékařskými zprávami. V případě žalobce bylo zapotřebí zachovávat právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, lidskou důstojnost a právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.

Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. V písemném vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k žalobním námitkám uvedl, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a tedy v souladu se zákonem o sociálních službách a se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Lékařské zprávy a vyjádření zmocněnkyně žalobce nepřinesly žádné nové skutečnosti, pro které by bylo nutné požadovat doplňující posouzení. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném složení (interní lékařství), považovala žalovaná v rámci odvolacího řízení vypracovaný posudek týkající se schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Posouzení zdravotního stavu bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, a to odborné zdravotní dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení. Rozpory přitom nebyly shledány ani s provedeným sociálním šetřením. Z posudku je zřejmé, že posudková komise hodnotila žalobcův zdravotní stav komplexně ve vztahu ke stupni závislosti a nezvládání základní životní potřeby mobility a orientace. Žalovaný trvá na tom, že nepřekročil své pravomoci a že by rozhodoval v rozporu s právními předpisy. K tomu

doplnil, že podmínky pro přiznání příspěvku na mobilitu jasně stanoví zákon o poskytování soc. dávek, přičemž pokud nejsou splněny, tak nelze tento příspěvek přiznat. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by nepřiznáním průkazu osoby se zdravotním postižením nebylo zachováno právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, lidskou důstojnost a právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.

Dále žalovaný uvedl, že v provedeném sociálním šetření sice nebyly shledány rozpory, ovšem toto šetření provádí sociální pracovník bez medicínského vzdělání, neboť nehodnotí zdravotní stav, nýbrž schopnost samostatného života v přirozeném sociálním prostředí. Výsledky sociálního šetření jsou prakticky závislé na výsledcích pozorování sociálního pracovníka a ve velké míře na subjektivním sdělení osoby, u které je sociální šetření prováděno. Výsledek sociálního šetření je přitom jen jeden z podkladů, které jsou důležité pro posouzení stupně závislosti a schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Posuzující lékař tak musí vyhodnotit všechny dostupné podklady, a to i s ohledem na funkční důsledky zdravotního postižení. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v daném případě se dostatečně vypořádal se všemi relevantními námitkami vznesenými ze strany žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Na tomto místě soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce neshledal zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění, jak bylo namítáno žalující stranou a pro které by soud nemohl přikročit k jejich meritornímu přezkumu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž zcela zřetelně vyplývá, na základě jakých podkladů a úvah žalovaný dospěl k závěru, že odvolání žalobce je třeba zamítnout a potvrdit prvoinstanční rozhodnutí, a proto toto odůvodnění jednoznačně dostalo požadavkům na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí, které jsou zakotveny v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Své rozhodnutí žalovaný vystavěl na tom, že žalobce není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona o poskytování soc. dávek ve vztahu k ust. § 9 odst. 1 písm. a), písm. b) zákona o sociálních službách, když k nezvládnutí těchto základních životních potřeb v přijatelném standardu či s použitím facilitátorů není z medicínského hlediska důvod, jak bylo konstatováno v posudku komise ze dne 17. 10. 2013.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu ovšem soud dospěl k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce zrušit, a to pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – když správními orgány vzatý skutkový stav za základ napadených rozhodnutí ohledně vyhodnocení zvládání základní životní potřeby v podobě mobility, je v rozporu se skutkovými zjištěními zachycenými ve správním spise, jenž byl soudu předložen žalovaným.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v ust. § 6 odst. 1 zákona o poskytování soc. dávek je zakotveno, že nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.

Vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby včetně mobility je obsaženo v Příloze č. 1 k vyhlášce č. 205/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Za schopnost zvládat mobilitu je pak dle písm. a) považován stav, kdy „...osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 metrů, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových“. Již Nejvyšší správní soud přitom ve svém rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 32, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že: „Pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012 rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit.“

Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí s odkazem na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 10. 2013, který si žalovaný nechal vypracovat pro účely odvolacího správního řízení, vystavěl na tom, jak již soud přdestřel výše, že v případě žalobce není k nezvládnutí základní životní potřeby v podobě mobility z medicínského hlediska důvod.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že v dané věci nebylo mezi účastníky žádného sporu ohledně toho, že žalobce je postižen mj. chronickou obstrukční plicní nemocí III. stupně, dle GOLD kat. D, dále arteriální hypertenzí I. st. dle WHO, dále oboustrannou artrózou kolenních kloubů s lehkým omezením hybnosti a tremorem horních končetin, přičemž v době rozhodování správních orgánů obou stupňů žalobce měl dovršen věk více než 76 roků. Chronická obstrukční plicní nemoc III. stupně, dle GOLD kat. D, kdy se rozeznávají stádia od nejmírnějšího I. stádia do IV. velmi těžkého stádia, je přitom spojena s kašlem, vykašláváním hlenu, dušností, snížením tolerance fyzické námahy, kachexií a svalovou atrofií.

Ve vztahu k základní životní potřebě v podobě mobility je nutno uvést, že při sociálním šetření, které se uskutečnilo dne 23. 4. 2013 v místě bydliště žalobce, který žije v bezbariérovém bytě, bylo mj. zjištěno, že žalobce chodí pouze v doprovodu své manželky, o kterou se opírá, neboť nepoužívá k chůzi hole, s tím, že po rovině ujde jen 5 metrů a musí si odpočinout, aby mohl v chůzi pokračovat. Dále bylo mj. zjištěno, že žalobce velmi špatně dýchá, takže chůzí do kopce nezvládá bez doprovodu vůbec, schody nevyjde, má problém dojít k lékaři od auta z parkoviště, na zastávku MHD v místě bydliště cca 500 metrů nedojde, stát vydrží jen chvíli, má třes v rukou, takže celé dny polehává, neboť ho vše zmáhá. Tomuto zjištění ze sociálního šetření pak koresponduje jednak lékařská zpráva ze dne 1. 11. 2013 MUDr. L. T., ortopeda, a jednak lékařské zprávy ze dne 29. 8. 2013 a ze dne 31. 10. 2013 MUDr. H. H., pneumoložky, které zmocněnkyně žalobce předložila žalovanému v odvolacím

řízení. V lékařské zprávě ze dne 31. 10. 2013 MUDr. H. H. přitom bylo výslovně uvedeno, že ventilační funkce plic u žalobce je velmi špatná a jedná se o těžkou obstrukci s tím, že v současné době je žalobcova chronická obstrukční plicní nemoc III. stupně, dle GOLD kat. D, nyní v exacerbaci, což je příhoda v průběhu nemoci, kdy dojde k výraznému zhoršení příznaků nemoci (kašel, expektorace, dušnost) nad jejich běžnou úroveň a objevují se zároveň příznaky nové – využití pomocných dýchacích svalů, paradoxní dýchací pohyby, zhoršení nebo vznik centrální [cyanózy](#), periferních otoků, [pravostranného srdečního selhání](#) až snížení stupně vědomí.

Z právě uvedeného zjištění, které bylo učiněno v rámci sociálního šetření, jemuž korespondují výše citované lékařské zprávy, dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, žalobce není schopen v důsledku svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bez pomoci jiné fyzické osoby zvládnout základní životní aktivitu v podobě mobility v přijatelném standardu tak, jak předvídá Příloha 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „a) Mobilita“. V případě žalobce vzal soud za prokázané s ohledem na jednoznačné výsledky sociálního šetření v tomto směru podepřené hned několika lékařskými zprávami, že žalobce základní životní aktivitu v podobě mobility bez pomoci jiné fyzické osoby v přijatelném standardu nezvládá, když nezvládá chůzi po schodech a s oporou o další osobu ujde bez přestávky jen pár metrů pro těžkou obstrukci plic. V rozporu s tímto zjištěním ze sociálního šetření týkajícího se zvládání úkonů mobility žalobcem ovšem posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice ve svém posudku ze dne 6. 6. 2013 uzavřela, že žalobce zvládá základní životní aktivitu uvedenou v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „a) Mobilita“ s tím, že žalobce by měl dle doložených zpráv zvládnout ujít s odpočinkem 200 metrů i 1 patro schodů. Tento závěr posudkové lékařky byl pak bez dalšího přejat i do prvoinstančního rozhodnutí úřadu práce, dále do výše zmíněného posudku komise ze dne 17. 10. 2013, který si žalovaný nechal vypracovat pro účely odvolacího správního řízení, a také do žalobou napadeného rozhodnutí, třebaže dotyčné zjištění ze sociálního šetření týkající se nezvládání jednotlivých úkonů mobility, nebylo úřadem práce v rámci prvoinstančního řízení ani posléze žalovaným v rámci odvolacího řízení jakkoliv zpochybňováno.

Z právě uvedeného je zřejmé, že úřad práce ve svém prvoinstančním rozhodnutí i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v rozporu se skutkovým zjištěním ze sociálního šetření ze dne 23. 4. 2013, které tvoří nedílnou součást správního spisu, ohledně nezvládání jednotlivých úkonů mobility žalobcem, které je podpořeno výše citovanými lékařskými zprávami, uzavřeli, že k nezvládnutí základní životní aktivity uvedené v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „a) Mobilita“ neshledávají žádné medicínské důvody, což mělo zásadní vliv na vyhodnocení žádosti žalobce o přiznání příspěvku na mobilitu. Pokud by totiž žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti náležitě zohlednila výsledky sociálního šetření ze dne 23. 4. 2013 ohledně nezvládání jednotlivých úkonů mobility, musela by dojít k závěru, že žalobce má ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona o poskytování soc. dávek nárok na příspěvek na mobilitu, neboť se jedná o osobu starší 1 roku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že správními orgány obou stupňů vzatý skutkový stav za základ napadených rozhodnutí ohledně vzniku nároku žalobce na příspěvek na mobilitu ve vztahu k ust. § 6 odst. 1 zákona o poskytování soc. dávek je v rozporu se skutkovými zjištěními ohledně nezvládání jednotlivých úkonů mobility žalobcem, které byly učiněny při sociálním šetření, jenž v daném správním řízení představoval svébytný důkazní prostředek a jemuž plně korespondovaly výše citované lékařské zprávy, třebaže vůči provedenému sociálnímu šetření úřad práce ani žalovaný v průběhu správního řízení nevznegli žádné výhrady a jeho zjištění akceptovali s tím, že ve výsledcích sociálního šetření

neshledávají žádný rozpor. V této skutečnosti soud spatřuje vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou přikročil ve výroku rozsudku ad I. ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí úřadu práce dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku a který koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, nebo výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32, jež jsou dostupné na www.nssoud.cz), s tím, že v dalším řízení bude zapotřebí, aby žalovaná strana náležitě zohlednila výsledky sociálního šetření ze dne 23. 4. 2013 a jemu korespondující lékařské zprávy, a to jednak ze dne 1. 11. 2013 MUDr. Lukáše Tajchnera, a jednak ze dne 29. 8. 2013 a zejména pak ze dne 31. 10. 2013 MUDr. Hany Holubové.

Soud rozhodl v dané věci bez jednání, přestože jeho nařízení zmocněnkyně žalobce požadovala, neboť ve věci žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí soud zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a v takovém případě ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 – 53, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce měl sice úspěch ve věci, ovšem náhradu nákladů řízení (toliko poštovné) přes výslovné poučení ze strany soudu neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová